

Arrest

nr. 127 010 van 14 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaanse te zijn, geboren in Patsap, provincie Lindup, Volksrepubliek China. Toen u 17 jaar was verhuisde u met uw vader en broers – uw moeder was inmiddels overleden – naar Lhasa. U leerde er autorijden en werkte als taxichauffeur. U bent niet naar school geweest. U verliet Tibet in 2001 om in India non te worden en een opleiding te krijgen over het boeddhisme. In 2012 werd u ziek en moest u naar het ziekenhuis. U ontmoette er een man die uw partner werd. Daardoor kon u niet terug naar het klooster. U verkocht samen met uw vriend kleine Tibetaanse gerechtjes op straat. U besloot het land te verlaten omdat u met uw RC, waarin niet uw echte ouders als vertegenwoordigende ouders staan, steeds problemen had. Bij controles moest u altijd maar geld betalen aan de politie, en met uw lage inkomen doordat u geen

opleiding gehad hebt, kon u dat niet betalen. U wil ook graag terug naar uw familie in Tibet, en dat kan niet via India.

U vertrok op 24 februari 2013 en reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 25 februari 2013 en hebt er dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asioldossier: origineel groen boekje, attest van Reception Centre in Nepal, attest van Reception Centre in Dharamsala, attest van Tibetaans bureau, attest van uw klooster, een deel van uw Indiase RC en een deel van de RC van uw 'ouder', 5 foto's van toen u in Lhasa was.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2001 heeft u van 2001 tot 24 februari 2013 in India verbleven. U verbleef van 2001 tot februari 2012 in het Shugseb-klooster, Dharamsala. Daarna verbleef u in Dharamsala met uw vriend en verkocht u Tibetaanse gerechten op straat.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u uw RC bekomen had door het opgeven van Tibetanen die niet echt uw ouders waren als uw vertegenwoordigende ouders. U zou volgens deze RC ook geboren zijn in India. Omdat u noch Engels, noch Hindi sprak geloofden de politieagenten die u controleerden niet. Hierdoor was het heel moeilijk voor u om te reizen en dergelijke. Telkens u werd tegengehouden moest u smeergeld betalen. Dit was, vooral toen u niet meer in het klooster was, te duur voor u doordat u zo weinig verdiende als gevolg van het feit dat u niet geschoold was (CGVS p. 3). Het is echter opmerkelijk dat u, ondanks deze door u aangehaalde problemen, nooit hulp hebt gezocht van de Tibetaanse overheid in India (CGVS p. 10 en 11). Uw verklaring dat u dacht dat het niet mogelijk was om naar de Tibetaanse overheid te stappen, en het beter was om het zelf op te lossen, is niet afdoende. Daarnaast stelt u dat u discriminatie ondervond. Zo moest u meer betalen voor een taxirit dan de Indiërs. Hoewel dit betreurenswaardig is, getuigt dit niet van een persoonsgerichte en systematische vervolging aangezien de mate van discriminatie die u zou ondergaan hebben niet de graad van vervolging heeft bereikt. U vermeldt ook aanpassingsproblemen, maar wanneer u gevraagd wordt hier meer over te zeggen, blijkt dat u het hebt over de moeilijke economische omstandigheden waarin vooral laaggeschoolde Tibetanen leven. Blijkt echter uit de informatie toegevoegd aan het dossier dat Tibetanen in India toegang hebben tot de Indiase private arbeidsmarkt én dat ook de CTA werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen.

De problemen en discriminatie die u vermeldt zijn niet van die aard dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook uw wens om naar Tibet te gaan om uw familie te bezoeken, wat vanuit India niet mogelijk is, valt niet onder de Vluchtelingenconventie.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd hebt, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaart u enkel dat u dacht dat u geen andere documenten meer nodig had eens u in België aankwam. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw 'green book', uw attest van het Reception Centre in Nepal, attest van Reception Centre in Dharamsala, attest van Tibetaans bureau, attest van uw klooster, de kopies van uw RC en die van uw vertegenwoordigende ouder, 5 foto's van toen u in Lhasa was, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit en verblijf in het klooster, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 § 2, 48/5 § 2 en 4 van de vreemdelingenwet alsook artikel 62 van voormelde wet

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift enkele documenten betreffende twee zaken die hangend zijn voor het EHRM.

Verweerder voegt bij zijn verweernota de volgende rapporten: COI Focus “*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*”, d.d. 11 maart 2014; COI Focus “*China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de “Schweizerische Flüchtlingshilfe*”, d.d. 29 januari 2014; het UNHCR-advies ‘*Summary Conclusions on the Concept of ‘Effective Protection in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*’ d.d. februari 2003; ‘COI Focus China/India, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*’, d.d. 25 maart 2014; ‘COI Focus China, *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*’, d.d. 25 maart 2014

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van haar eigen internationale reistitel (IC), doch stelt dit document na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een smokkelaar. Verzoekster betwist de stelling dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, gezien zij daartoe niet over

de nodige documenten beschikt. Verzoekster verwijst daartoe naar een rapport van een Zwitserse NGO d.d. 9 september 2013 en meent daaruit af te leiden dat er “*geen garantie*” is dat zij zonder de nodige documenten zal kunnen terugkeren. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt immers dat een duplicaat slechts wordt afgegeven door de Indiase consulaten “*na uitgebreide onderzoeksdaden*”.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “*geen garantie*” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Waar verzoekster erop wijst dat terugkeer niet gegarandeerd is, gezien de consulaten slechts duplicaten uitreiken van IC's “*na uitgebreide onderzoeksdaden*”, merkt de Raad op dat zulke onderzoeksdaden, zoals het natrekken van de identiteit en de verblijfsrechtelijke status van de aanvrager, volstrekt normale maatregelen zijn die door elk consulaat worden genomen indien een burger om een duplicaat van een internationaal reisdocument vraagt. Verzoekster slaagt er verder niet in aannemelijk te maken waarom zij niet aan de verwachtingen van het onderzoek zou kunnen voldoen, te meer daar zij in de loop van haar asielaanvraag tal van documenten neerlegde die haar identiteit en verblijfsrechtelijke status kunnen staven (attesten van de Tibetaanse Centrale Autoriteit alsook pagina's van haar verblijfsvergunning (RC)).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar reistitel (IC), merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als eerste land van asiel kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie. Zij wijst erop dat volgens een rapport van een Zwitserse NGO “*er toch geïsoleerde gevallen geweest zouden zijn van uitwijzingen van Tibetanen naar Tibet*”. Al gebeurt dit in de praktijk zeer zelden, merkt verzoekster op dat “*er geen enkele wet is in India die verhindert dat dit kan gebeuren*”. Verzoekster merkt op dat het bekomen van de Indiase nationaliteit problematisch is, hoewel dit de basis is voor de toekenning van een aantal rechten en de toegang tot vele jobs. Verzoekster levert verder kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, omdat deze tot stand is gekomen via communicatie met de Centrale Tibetaanse Autoriteit. Verzoekster stelt dat de genuanceerdheid en de objectiviteit van die verklaringen niet gegarandeerd zijn gezien deze autoriteit “*niet de hand wil bijten die haar voedt*”. Verzoekster wijst nog op de conclusies van het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen van maart 2014 en meent dat

het aangewezen is om een prejudiciële vraag te richten aan het Europees Hof van Justitie (hierna EHJ) teneinde te toetsen of de invulling door verwerende partij van de betekenis van artikel 48/5, § 5 van de vreemdelingenwet overeenstemt met artikel 35 van de Procedurerichtlijn. In het verlengde daarvan zou een vraag aan het Europees Hof voor de Rechten voor de Mens (hierna EHRM) zich aanbieden *“of de kans reëel is dat verzoekster door India naar China zal of zou kunnen worden gerepatrieerd”*. Verzoekster voegt hiertoe bij haar verzoekschrift de ‘statements of facts’ van bij dat Hof aanhangige gedingen omtrent deze kwestie (stuk 3). Gezien over deze zaken nog niet is beslist, meent verzoekster dat *“minstens een afwachtende voorzichtigheid”* moet in aanmerking worden genomen en dat de uitspraak in asielaanvragen van Tibetanen uit India moet worden opgeschort tot het EHRM zich over de kwestie heeft uitgesproken.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat de verlenging van de geldigheid van de verblijfsvergunning (RC) van Tibetanen in India, waarover verzoekster verklaarde te beschikken, een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC, hetgeen verzoekster *in casu* in haar asielaanvraag heeft aangehaald, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). Verzoekster meent in haar verzoekschrift uit een rapport van een Zwitserse NGO af te leiden dat *“er toch geïsoleerde gevallen geweest zouden zijn van uitwijzingen van Tibetanen naar Tibet”*. Het rapport waaruit verzoekster citeert is niet gevoegd bij het verzoekschrift

waardoor dit een loutere bewering betreft die indruist tegen de objectieve informatie van de commissaris-generaal.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en onbeperkt verlengbare verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Gezien hoger afdoende is gebleken dat er voor verzoekster *in casu* geen enkel risico bestaat om vanuit India naar China te worden gerepatriëerd, is evenmin de vraag om uitstel tot het EHRM over de zaken zou hebben geoordeeld dienstig.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij met de documenten die dat land uitrekt niet kan terugkeren naar Tibet. Verzoekster stelde bijkomend dat zij problemen had met haar RC omdat daarop verkeerde gegevens waren aangebracht. Daardoor moest zij bij controle geld betalen aan de politie, hetgeen zij door haar lage inkomen niet kon betalen. Tenslotte vermeldde verzoekster bij de commissaris-generaal nog discriminatie, waaronder het aangerekend worden van duurdere tarieven voor taxiriten en algemeen de moeilijke economische omstandigheden waarin laaggeschoolde Tibetanen in India geconfronteerd worden.

De commissaris-generaal oordeelde in zijn bestreden beslissing dat de wens van verzoekster om terug te kunnen keren naar Tibet geen verband houdt met de criteria voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en voor wat de beweerde problemen met haar RC betreft zij nooit de daartoe beschikbare en doeltreffende assistentie van de Tibetaanse Centrale Autoriteit heeft ingeroepen. Wat betreft de discriminatie stelt de commissaris-generaal dat de voorbeelden die verzoekster daartoe aanhaalt niet gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, terwijl de beweerde penibele socio-economische omstandigheden tegengesproken worden door de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van de asielaanvraag betreffen. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift weliswaar nogmaals haar verklaringen, doch laat na enige poging te ondernemen om de pertinente conclusies van de commissaris-generaal te betwisten met enig objectief argument dat steun vindt in het administratief dossier of in zelf bijgebrachte objectieve informatie.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER